

סאן מסתור סיפור חייה במוסד ויצאה לתהילה

לא הייתי מסוגלת כלל להוציא הגה מפי. יתומה מאם, גלמודה מאב, הוכנסתי למוסד אחר מוסד: עברתי בתייתומים, כוס דותילדים, קיבוצים, משפחות מאמצות — כל דרך היסורים של ילדה בודדה. אחרי הרבה הרבה סיכובים, הוכנסתי למוסד קרית יערים, מוסד לילדים קשיח-ינוך ירושלמי, שהיה או בהנהלתו של הדוקטור ישראל כץ, שהוא כיום מנהל בית-הספר ל-עבודה סוציאלית באוניברסיטה העברית. שם הייתי בטיפולו האישי של הדוקטור. בזכותו התחלתי שוב לדבר — אחרי שנה וחצי של שתיקה.

רק כשהיה מזכיר משהו את מותה של אמי — הייתי נאלמת, שוב. ואז אי-אפשר היה להוציא מפי דבר, משך שעות ארוכות.

★ ★ ★
"משחו נשבר בתוכי!"

ב מוסד של הדוקטור כץ נשארתי כמה שנים.

הייתי הילדה הפרובלמטית של המוסד. השתוללתי, שברתי דברים, לא נשמעתי ל-

יכול להגיד אריס סאן, ש- שהוציאה עליזה — ולא להיפך — כדי לקדם את הקאריירה גילה את עליזה כזמרת, פיר- שלה. אף-על-פי-כן היא סוענת: "אני הרפתקה בשבילו. הוא סס אותה ברבים, הסכים אפילו לשמש קול שני בתקליט לא יעזוב את אשתו בשבילי." אריס נשוי, אב לשני ילדים.

אני גרושה, בעצם, אבל בלי התעודה. ★ ★ ★
"עוד אמצא את דרכי!"

ב תור אשה עצמאית ובודדה — אני היה לא כל-כך רע. לפני שבועות מספר הגשמי את חלום-חי: רכשתי לנו, לי ולפאני, דירה בת שלוש חדרים.

שם נגור, ושם אקדיש את חיי לבתי. וכמוכן — לאהבתי לאריס סאן. אבל עם אריס סאן או בלי אריס סאן — אני רק בת 23 ועוד אמצא את דרכי בחיי. כי אני עליזה עזיקרי.

אחר — אבל ממש בלילה בו הכרתי את ניסים, הוא לקח אותי לבלות — באריאנה. שם, במסעדה היחנית ביפו, הכרתי את הגבר השני בחיי: אריס סאן.

כך החלה הקאריירה שלי. בהתחלה — כשחקנית: ברביעיית הבנות החיפאית; בנאצ'ר-אידן; ואחרי-כך כזמרת, ב' עומאר כייאם ובמקומות אחרים. יחד עם הופעותי, שהפכו אותי אט-אט ל-כוכבת, הייתי עדיין ילדה, בתוך-תוכי. מה אגיד לכם? ניסים, למשל, כבש אותי עם כישורו הנהדר לספר סיפורים. ערב-ערב היה יושב ומספר לי כל מיני אגדות — ואני, כמו תינוקת, ישבתי בפה פעור ו' הקשבתי.

כך, כן, זוהי הצרה: שניסים ואני יכולים להסתדר יוצא מן הכלל — בתור ידידים טובים.

לא מבחינות אחרות. משום כך הגענו להסדר הזה, שסיפרתי עליו — עוד לפני שנתיים וחצי. עכשיו, כל אחד עושה מה שהוא רוצה. אם כי אני, מטבעי, סיפוס פוריסני: בעלי היה גם הגבר הראשון שלי.

★ ★ ★
גרושה, בלי תעודה

ל וא היה גם הגבר היחיד שלי. לפחות — עד לאותו יום בו בעלי-חברי בא אלי, והתוודע בפני על פרשת-אהבים קצרה וצודנית עם שחקנית-הבימה. במכה אחת איבדתי את האמון בו. נפי געתי גורא.

קודם לכן תמיד הצהרתי בגאווה: "בעלי? לעולם לא יבגוד בי!" ונהגתי למשוך בכת-פי, כשהי מחייכים האנשים, ואומרים: "את נאיבית."

הייתי כזאת. ואולי קשה לך פשוט להת-רגל שמהו השיך רק לך — שיך גם למישהי אחרת.

כיום, כשאני מסתכלת אחורה, אני יכולה להגיד בראש צלול: זה היה גרעין הקרע. משום כך, גם לא אחזור לעזיקרי, על אף החום והידידות שאני רוחשת לו. אני גרה עם בתי פאני, בת הארבע, אבל על גירושים רשמיים אנחנו עדיין לא מדברים.

נערה ממש אוצר

זו שמגיע לה ביותר לקבל את הפרס הזה. ★ ★ ★
המוכירה עז הריצפה

כך הפכתי לא רק לתלמידה מוצלחת ומצטיינת — אלא גם לנערה מאוזנת. נערה? בעצם התנהגתי כמו ילד טוב. הייתי פרוחחית במיקצת, והשתוללתי — אבל חמיד בטוב-לב.

משום כך גם בחרתי להתגייס לצבא שלו-שה חודשים לפני יום הולדתי ה-17.

גם בצבא, חוששת אני, לא הייתי נערה מבוגרת וחיילת ממושעת. עבדתי כמוזכירתו של מי שהוא כיום סגן הרמטכ"ל, והיה אז אלוף גייסות השריון, חיים בר-לב.

הפכתי לו את המשרד, עם המישחקים שלי. כל פעם שהיה לי פנאי, הייתי יושבת על ריצפת-המשרד, ומשחקת עם החיילים ב' חמש אבנים.

מאוחר יותר הייתי חובשת קרבית. ואז התהפך גורלי. בשתי צורות: צורפתי ללהקת השריון. הכרתי את ניסים עזיקרי.

★ ★ ★
צעירים, עניים ומאושרים

ל אהבה היתה גדולה. רצינו זה בזה. אלא שכבר אז התעוררו בעיות: כש-ניסים רצה להפגיש אותי עם הוריו — הם סירבו.

"זו לא בת בשבילנו", אמרו, "אין לה אב, אין לה אם — איך אפשר להכניס אותה ל' משפחה?"

ניסים כעס גורא. ומשום כך, חמישה ימים לאחר שוחררנו משרות-חובה — הלכנו לרבנות, והתחתנו שם.

מובן מאליו, שלא היה לנו היכן לגור, ואפילו לא איפה לחוג את ירח-הובש שלנו. לכן הסתובבנו ביפו, וחיפשנו גג כלשהו.

לבסוף, מצאנו מרתף השיך לשיך ערבי — ושם קבענו את מקום-מגורינו.

היינו צעירים, עניים ומאושרים. ניסים עדיין לא היה הקומיקאי המפורסם מיתוש בראש — אלא סתם נער מתחיל, וכך גם אני.

יש אהבה

שרים ועושים עליזה ואריס סאן במועדון זורבה בו עלתה עזיקרי לגדולה, הודות לאריס.

הוראות. בקיצור — עשיתי להם גיהינום. יום אחד, הייתי או כבת 11, קרעתי לכץ את החולצה, שרטתי אותו והיכיתי אותו. הוא גרר אותי לחור, חיוור מכעס. חשבתי שהוא הולך לרצוח אותי, לפחות.

ואז, במקום להרביץ, סינן כץ בין שיניו: "מה אעשה לך? את כל-כך מיסכנה שאם אזרוק אותך, לא יהיה לך לאן ללכת."

משהו נשבר בתוכי. מאותו רגע הייתי ילדה ממושעת, גור-מלית — וקצת יותר מאושרת.

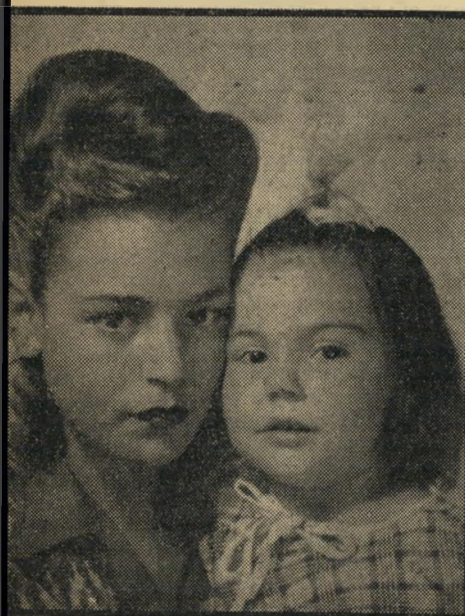
★ ★ ★
התלמידה המצטיינת

ל פני שנה וחצי, באפריל 1966, שוב פגשתי את הדוקטור. זה היה ביום בו חגגתי את ניצחוני: עליתי בפסטיבאל הזמר לבמה, וקצתני תשואות.

או ניגשו אלי כץ ואשתו, הזמינו אותי לארוחה חגיגית בביתם — ושם הגישו לי סבעת יהלומים של קאראט וחצי.

"זהו! המתנה שתורמי-המוסד השווייצים שלחו, עבור התלמידה המצטיינת והמוצלחת ביותר שיצאה מתוך כותלינו", אמר לי כץ.

"אני חושב שאת, מארי-המוסד שלנו, היא

עם אמי בתור ילדה בת שלוש שנים — לפני שחזרה ב' מותה הטראגי של האם, שעלתה בלהבות.